

[Arbejdsministeren.]

arbejdsløshedskasses hovedledelse — der har en meget afgørende indflydelse, og så kommer ankenævnet i sidste instans.

Når hr. Kurt Brauer siger, at 40 pct. af et forbunds medlemmer går uden om anvisningen, så er forholdet vel her i landet — både nu, og før vi fik den offentlige arbejdsformidling — det, at langt den største del af de etablerede arbejdsforhold går helt uden om arbejdsformidlingen. Det gjorde de også, da den lå i arbejdsløhedskasseafdelingerne. Langt de fleste arbejdsforhold etableres simpelt hen ved direkte kontakt mellem arbejdere og arbejdsgivere på den ene eller den anden måde, og sådan vil det formentlig også være fortsat, i hvert fald i ganske betragtelig udstrækning.

Hr. Kurt Brauer stillede spørgsmålet igen: hvorfor skal arbejdsformidlingen være et neutralt instrument? Jeg mener simpelt hen ikke, man på en forsvarlig måde kan løse de meget vidtrækkende opgaver, en rigtigt indrettet arbejdsformidling skal løse, hvis man ikke er neutral. Alle de faglige problemer, lønspørgsmål og andre problemer, som kan være i denne sammenhæng, må de enkelte arbejdssøgende, de enkelte lønmodtagere, klare med deres faglige organisationer. Det kan ikke være sådan, at arbejdsformidlingen skal ind som en hund i et spil keglar og helt eller delvis sætte de faglige organisationer og deres virksomhed ud af spillet. Det kan ikke være meningen med det, og arbejdsformidlingen kunne simpelt hen ikke fungere, hvis man vil have det på den måde. Det tror jeg også hr. Kurt Brauer efter nærmere overvejelse vil give mig ret i.

Hr. Kurt Brauer var interesseret i spørgsmålet om ankenævnet. Jeg vil gerne sige, at arbejdsløhedskasserne og fagbevægelsen har lagt megen vægt på, at det blev et ankenævn af den sammensætning, som der rent faktisk er blevet tale om. Der er nye øjne, der ser på klagerne, men der er altså også, hvad man i fagbevægelsen har lagt vægt på, folk, som har kendskab til arbejdsmarkedets problemer og til arbejdspladsernes problemer.

Når hr. Kurt Brauer taler om, at der ikke er nogen arbejder, der arbejder på overenskomstmæssig løn, forstår jeg egentlig ikke, hvad han mener med det. Jeg ved meget

godt, at der er normallønssystem, og der er minimallønssystem, og der er andre lønssystemer, men det er da ikke ensbetydende med, at „overenskomstmæssig løn“ på en arbejdsplads, hvor der er minimalløn, betyder minimallønssatsen, det er den rent faktiske løn, der ydes, det er den, man er forpligtet til at give. Der er ikke tale om, at man blot skal se på de satser, der står i en overenskomst, man skal naturligvis også se på de forudsætninger, hvorunder overenskomsten er indgået, og på den løfteparagraf, der knytter sig til en sådan overenskomst, det hører med til den overenskomstmæssige løn. Derfor er det synspunkt, som hr. Kurt Brauer fremførte, helt irrelevant efter min opfattelse.

Jeg vil gerne føje til her i forlængelse af det, jeg sagde før, at det kan ikke være arbejdsformidlingen, der har til opgave at kontrollere, om der udbetales overenskomstmæssig løn, det ville også være umuligt for den at kontrollere. Der kan være arbejdspladser, hvor 23-24 forbund — det er der på B & W — er involveret, med meget omfattende og vidt forgrenede kollektive aftaler. Det må være den enkelte fagorganisation, eventuelt tillidsmanden på den pågældende virksomhed, der kender lønsystemet, som må gribe ind, hvis de pågældende, der er anvist arbejde, ikke får den rigtige løn. Det kan ikke være en arbejdsformidlings opgave, og man ville simpelt hen undergrave arbejdsformidlingssystemet og dermed mulighederne for at sikre en aktiv arbejdsmarkedspolitik ikke bare på landsplan, men også på lokalt plan, hvis man skulle blande disse ting ind i det.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kurt Brauer): Jeg fik ikke talt færdig før og vil benytte lejligheden nu i min anden runde til blot at takke hr. Erik Andersen (Fr.borg amt) for skildringen af den enighed, som er til stede i den socialdemokratiske gruppe med hensyn til arbejdsministerens holdning til dette forslag. Det kan ikke undre, eftersom det er socialdemokratiet og Landsorganisationen, som tilsammen bærer ansvaret for, at vi har den lovgivning, som funktionerer i dag. Derfor forstår man måske også, at arbejdsministeren fører et så varmt forsvar for den, som han fører, eftersom det trods alt er dér, ansvaret ligger.